

The Subject-Dependency of Perceptual Objects

Within the contemporary philosophy of perception, there is a wide consensus that perceptual experiences commonly present individual objects. Furthermore, it is also commonly believed that perception not only presents individual objects but also, in ordinary circumstances, veridically presents them as being objects. Entities that are, in ordinary perceptual situations, veridically presented as objects can be named 'perceptual objects'. In philosophical literature, one can find various approaches to crucial features which distinguish the class of perceptual objects. While these positions differ in many respects, they share an important general feature: all of them characterize perceptual objects as largely subject-independent. More specifically, they do not attribute any significant constitutive role to the perceptual relation connecting a fragment of the environment with a perceiving subject. Fragments of the environment are perceptual objects no matter whether they stand in a perceptual relation to any subject, mainly by virtue of having certain physical structure. For instance, a black square on a white background is a visual perceptual object due to surface properties which distinguishes it from surrounding no matter whether it stands in a perceptual relation to some subject. In other words, the occurrence of perceptual relation does not have an impact on perceptual objects' existence but only allows them to be perceptually selected and represented as objects. In my talk, I attempt to question this common assumption. I argue that a proper account of perceptual objects should accommodate the constitutive role of perceptual relation. It is so because (a) there are fragments of the environment which starts to be perceptual objects only when they stand in a perceptual relation to a subject and (b) there are fragments of the environment whose parts compose several perceptual objects some of which require the presence of a perceptual relation for their existence.

Podmiotowa zależność przedmiotów percepcji

W ramach współczesnej filozofii percepcji panuje konsensus co do tego, że typowe doświadczenia percepcyjne prezentują jednostkowe przedmioty. Co więcej, powszechnie twierdzi się również, że w typowych przypadkach przedmioty są trafnie prezentowane jako przedmioty. Byty, które w typowych okolicznościach są poprawnie prezentowane jako przedmioty można określić mianem „przedmiotów percepcji”. W literaturze filozoficznej znaleźć można wiele podejść charakteryzujących istotne cechy wyróżniające klasę „przedmiotów percepcji”. Te różnorodne propozycje łączy jednak przekonanie o podmiotowej niezależności przedmiotów percepcji. Dokładniej rzecz ujmując, filozoficzne charakterystyki przedmiotów percepcji nie przypisują konstytutywnej roli relacji łączącej fragment otoczenia z postrzegającym podmiotem. Fragmenty otoczenia są przedmiotami percepcji niezależnie od tego czy znajdują się w percepcyjnej relacji do podmiotu. Na przykład, czarny kwadrat na białym tle jest wzrokowym przedmiotem percepcji niezależnie od tego czy znajduje się w relacji percepcyjnej. Status przedmiotu percepcji przysługuje mu po prostu ze względu na własności powierzchni, które odróżniają go od otoczenia. Innymi słowy, zachodzenie percepcyjnej relacji nie ma wpływu na istnienie przedmiotu percepcji a

jedynie pozwala aby został on percepcyjnie wybrany i reprezentowany jako przedmiot. W moim wystąpieniu, zamierzam zakwestionować to powszechne przekonanie. Będę argumentował, że właściwe ujęcie przedmiotów percepcji wymaga przyznania konstytutywnej roli relacji percepcyjnej. Jest tak ponieważ (a) istnieją fragmenty otoczenia, która stają się przedmiotami percepcji jedynie gdy znajdują się w percepcyjnej relacji do podmiotu oraz (b) są takie fragmenty otoczenia, których części mogą tworzyć kilka przedmiotów percepcji, spośród których niektóre wymagają dla swojego istnienia zachodzenia relacji percepcyjnej.